

[Søren Andersen.]

sager, at der ikke er rimelig mulighed for at få en ensartet behandling frem. Den centrale forvaltning foretages jo i dag i børne- og ungdomsforsorgens økonomiske nævn, pædagogiske nævn, direktoratet for børne- og ungdomsforsorg og landsnævnet. Ministeren foreslår i lovforslaget i modsætning til, hvad embedsmændene har tænkt, at det økonomiske nævn og det pædagogiske nævn skal slås sammen i ét organ, rådet. Efter min opfattelse har de to nævn arbejdet godt, men hvis det kan klares i et enkelt udvalg, i et enkelt råd, så er det jo udtryk for en forenkling. Det er en af de ting, som vi skal tale med den højtærede minister om. Det ses imidlertid ikke helt klart, hvordan den højtærede minister vil sammensætte rådet; også det vil ministeren blive interviewet om.

Ministerens vil lade flere afgørelser foretage i direktoratet og betragter dette som udtryk for en forenkling af administrationen, noget, som jeg tror man må have for øje i en lang række forhold. I øjeblikket er der jo 3 grupper, der er under det tvungne tilsyn: børn under 14 år, der for betaling er anbragt i familie- eller dagpleje, børn født uden for ægteskab, indtil de er 7 år gamle, og børn, til hvis forsørgelse det offentlige betaler bidrag.

Det har imidlertid vist sig, at en tredjedel af kommunerne — flest landkommuner, også enkelte købstadkommuner — ikke har dette tilsyn intakt. I modsætning til udvalget går ministeren ind for at ophæve tilsynet på de sidste to områder, medens det altså skal bibeholdes på det første, børn, der er anbragt i pleje. Jeg vil gerne sige, at jeg principielt er tilhænger af denne ændring: at erstatte tilsynet med en effektiv familierådgivning. Men når jeg har sagt det, har jeg jo alligevel en dyb bekymring for, hvordan man når frem til hjemmene. Der er naturligvis en række muligheder: jordemoder, læge, sygeplejerske, sundhedsplejerske som centrale efterretningsvæsen, men jeg ved da eller mener at vide, at mange børneværnskyndige og mange embedsmænd er bekymrede for, om man kan nå frem med den nye rådgivning. Jeg vil spørge den højtærede minister: har man et forsøgsmateriale at bygge på fra rådgivningsklinikker, fra forsøg i forskellige

byer, eller hvordan agter den højtærede minister at klare problemet?

Med hensyn til anbringelse uden for hjemmet sker der den ændring, at børn ikke i fremtiden kan fjernes alene som følge af skulkeri i skolen, men dette kan meget vel indgå i den almindelige vurdering af forholdene. Jeg synes, det er naturligt, at denne ændring sker, således at man ikke får en sammenblanding af mulkt- og forsorgssystemet.

Af andre ændringer kan nævnes bestemmelsen om unge, der er over 18 år, som i dag ikke kan anbringes under tilsyn. Der ønsker vi altså en ordening, således at de kan anbringes frivilligt, under hensyn til, at der i dag er større ønsker og krav om en videre uddannelse end tidligere. Når lovforslaget her på en række områder bygger på ren frivillighed, synes jeg, det må være naturligt, at der sker denne udbygning af loven. Det sker da også med hensyn til børn over 18 år, der er blevet forældreløse; kan det ske frivilligt, kan anbringelse finde sted uanset alderen. Det er heller ikke meningen, at man i fremtiden i særlig stor udstrækning skal hjemsende barnet med betegnelsen „uopdragelig“, men hjemsende under et vist tilsyn, bestandig klar til råd og hjælp, hvis det ønskes.

Det er i lovens ånd, at anbringelse uden for hjemmet fortrinsvis bør ske i private hjem, i familiepleje. Man søger i lovforslaget at åbne mulighed for, at det kan ske i større udstrækning under en ny form for privat anbringelse i pleje i kontakt med bestående børne- og ungdomshjem. Vi ved ikke, hvor meget det kan komme til at betyde, men da det er almindelig kendt, at der i Sverige er mange flere private anbringelser end i Danmark, kan jeg ikke lade være med at rejse spørgsmålet, hvilke veje man er gået. Jeg tror, det er af stor betydning, at vi drøfter dette forhold.

Med en stigende industrialisering, der gradvis glider over i den fase, hvor både mand og hustru er beskæftiget uden for hjemmet, oplever vi et helt andet og stigende behov for anbringelse uden for hjemmet i de såkaldte daginstitutioner, det nye navn for det, der tidligere er kaldt forebyggende børneforsorgsinstitutioner. Især mødrehjælpen har jo været interesseret i det forhold. Efter den nuværende lovgivning er